

SKOVIR

LETO II. LJUBLJANA, DNE 26. JANUARJA 1929. ŠTEV. 2.

Izhaja vsako drugo soboto. — Stane četrtletno 10 Din itd. — Posamezna številka 2 Din.

Pisma za uredništvo in upravnništvo na: Ljubljana, poštni predal 279. Ček. račun št. 10.995.

NA MAŠKERADI.

Počasi bliža god se norcev vseh,
zato me sama šala je in smeh.
Pravico do norenja zdaj imam,
ugnati od nikogar se ne dam.

Pojac, ti dolgočasni kavalir,
nič tebe pustni zgrabil ni nemir?
Potrudi k meni se in me objemi,
poljube z ust si mojih vzemi!

Ahaclnova kronika

Grdo iz nas si vreme frise poka.
Vs zmrzjen vrabc na hrušk pulomlen stoka,
pu grič utroc iz šlitam do! bezdaja,
žvali v natur o levšem cajt sanjaja.

Vse gunca mrež nas kokar mlade mačke,
le punce kroftne sa ku v mlakah račke;

vratove zavijaja u kosmat,
sej revce zebe le u cartan vrat.

Ni zime zajne kjekej do kulen,
pa mal še čez, pr mej zelen!
U štumfeh tenkeh iz vsgrá sveta
si ku za stava afne guncaja.

Prov fejst je za pugledat deklco,
ku v mrež skor golo kaže nam nogó.
Pr mej devet, kakú pogreje me,
kakú še moja stara kri zavre!

Sej prov mi hod tuplota tku dobljena,
ko mantlna ne šenka duša mi nbena
in kolma še za kupet ni dobit.
Kakú bi zima mogu scer prebit!

Pusod favlenca strašna zdej razsaja
in nahod hud Iblančanam nagaja.
Že vlik ldi bajé sma pukopal,
sej tku u cajtngah te dni sma bral.

Drgač spet pol sa cajtnges pisale:
de žrtu mal bulezni sa pubrale.
A to je gvišn: strank en kup pelal
na britaf sma, u grob jh pukopal.

Predpušn cajt pu svet regira zdej,
se maškarađe kar vrsté naprej.
Na pesm pridema ta stara tko:
Duklér ne zmajnka vina, ni hudo.

Dukler bo vina Krajnc in žgajna mov,
dost veselíc, pa maškare se šov,
bo zmiram žvižgov, vpov in pev,
u šprahah vseh bo ud veselja klev.

Zakonolom.

«Pravkar je stari Grbin zalotil svojo ženo v objemu z mladim kavalirjem. Nesrečnik je potegnil samokres, ustrelil ženo, kavalirja in sebe.»

«Kaj praviš? To pa je sreča!»

«Kako, človek božji? Vsi trije so mrtvi in ti praviš, da je to sreča?»

«No, seveda, če bi Grbin štiri ure prej prišel domov, bi bil sedaj mrtev jaz, namesto onega kavalirja...»

Obzirnost.

Gospod Veselin gre po ulici. Sreča ga pasant in ga vpraša, koliko je ura. Veselin odpne suknjo, potem suknjič, poišče uro in ustreže pasantovi želji. Ker je bil pasant oblečen prav luksuriozno, se Veselin začudi: «Kako je to, gospod, da ste oblečeni v tako dragocen kožuh, ure pa nimate?»

Pasant: «Saj jo imam, toda me je preveč zeblo, da bi si odpenjal suknjo in poiskal uro...»

Penzionirani in z žabnicami opremljeni politiki zelo pogrešajo razsajanja in podobnih sredstev za bičanje živcev. Pravijo, da so v zagrebških romanih odkrili polnovreden nadomestek...

Dvojčki.

Milivoj Jokec, mlad pesnik, je napisal svoj prvi roman, ki mu je dal ime »Dvojčki«.

Rokopis je poslal Roziki, najsvetlejšemu cilju svojega plamtečega srca.

Z zardelimi lici in z zasanjanimi očmi se pojavi Rozika popoldne pri mizi, da popije s starši skodelico kave.

«Kaj ti je, Rozika», vpraša skrbna mati hčerko. «Tako čudno se ti bleste oči...»

«Ah, mamica, kako sem srečna! »Dvojčke« sem dobila od Milivoja Jokca...»

Preklinjevalec.

«Za božjo voljo, kdo pa v vaši hiši tako preklinja?»

«Ah, to je moj mož. Rad bi šel k maši, pa ne najde molitvenika...»

Artist.

Te dni je prišel k Trdetovim berač. Gospa Melanija mu je sama odprla.

«Milostiva, dela ne morem dobiti, pa vas prosim za mal dar.»

«Dela je dovolj», je modrovala gospa.

«Za nas, artiste, so zelo slabi časi!» je tožil berač.

«Kaj pa ste sicer?»

«Požiralec ognja, milostiva.»

«Škoda, da ste prišli šele danes.

Prejšnji teden je pri nas gorelo podstrešje, pa bi imeli lahko precej posla...»

Ceneno življenje.

«Odkar sem poročen, živim za polovico ceneje.»

«Človek, potem si vzemi še drugo ženo, pa boš živel zastonj.»

ZGODBE KUCHARICE MICE MATIČEK, MICIKA IN SANI.

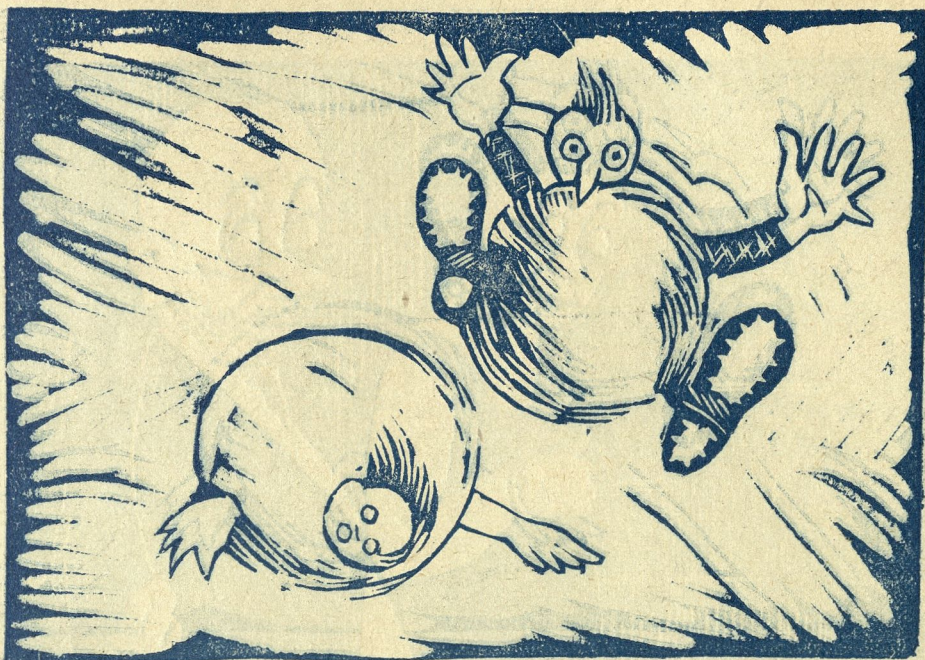
*Za športom zdaj ves svet nori.
Matic je tudi vzel sani*

*in spravil Miciko s seboj,
kjer že kriči sankočev roj.*

*Kot blisk zdrčale so sani...
Nesreča, žal, nikdár ne spi:*

*Sani so zdajci se zlomile
in žrtvi v sneg so zavalile.*

*Ko kepi iz snega ogromni
po poti strmi, vratomlni*

*ustavila sta se v dolini
v zasmeh sankaske vsej skupini.*

*Prispela sta vaščana dva,
da kepi živi rešita.*

*S cepinom eden, drug z lopato
proč sekata sneg, led in blato.*

PORAVNAJTE NAROČNINO!

Teta: «Tvoj sinko ima popolnoma tvoj nos in usta od mamice. Lase pa ima kakor stara mati...»

Oče: «Prav, prav, samo glas ima po tovarniški sireni — posebno ponoči, kadar bi jaz rad spal...»

V ječi.

«Zakva sa tebe zaprl?»

«Prehitr sm gnov avto. A zakva s pa ti pod ključam?»

«Jest pa sm se z avtam prepučas pelov.»

«Za kej tacga vender ne morš bit štrafan.»

«Pač, k je avto biv ukraden...»

Strašno.

«Veste, moja žena ima strašno navado, da gre šele ob dveh zjutraj spat.»

«Kaj pa dela ves večer?»

«Na mene čaka...»

Bratove hlače.

Gost: «Lep dečko! Oči ima mamine.»

Sestra: «In očetov nos.»

Dečko: «Hlače pa bratove.»

POZDRAV S PAROLO.

Običajni zemljan bi mislil, da se uporabljajo parole le v vojni. Poznam kraje v Sloveniji, ki so tako rekoč stalno v izjemnem stanju.

Greš takole zvečer skozi T... in srečaš več fantov. «Dober večer, fantje!» jih pozdravim.

«Drž gofla! Gdo te pa je kej vprašu? Boš teku!»

Pa sem res tekkel in me ni prav nič sram to povedati. Pravijo, da beg ni časten. Toda kdo še da danes kaj na take prazne reči. Da je le koristno!

Čez nekaj dni grem spet ponoči po isti poti ter srečam isto gručo fantov. «Nocoj me pa ne boste!» si mislim tiho, na glas si, seveda, nisem upal povedati. Pa jo režem mimo prav moško brez pozdrava.

«No, kva s mutast? Boma vidl, če s tud gluhi! Boš teku!»

Ker res nisem gluhi, sem spet tekkel. Pa me ni bilo nič sram. Zakaj, sem vam že povedal.

Ves prepoten prisopiham domov in premišljam, kaj mi je storiti. Pozdravil sem, ni bilo prav, ko pa nisem pozdravil, je bilo zopet narobe. Kaj je Scila in Karibda proti tej uganki.

NE ZAUPA ZDRAVILOM.

Trgovec Melhijor Stiska je bolan. Njegova žena Polona ga sili, naj gre po nasvet k zdravniku. Po dolgem upiranju se mož vda. Žena pa prej obvesti zdravnika, da je njen mož zelo nezaupen.

Zdravnik preišče moža in mu zapiše recept. Mož kima z glavo, plača, vtakne recept v žep in odide. Zdravnik gre za njim, da vidi, kam jo bo Melhijor zavil. Mož gre res v lekarno in dobi tam stekleničico, jo vtakne v žep, se poda potem v neko stransko ulico in zlije zdravilo na tla.

Zdravnik, ki mu je sledil, ga vpraša nejevoljno: «Čujte, zakaj ste si dali zapisati recept in zakaj ste potem naročili zdravila, ki ste jih izlili na cesto?»

«Gospod doktor,» odgovori možak, «recept sem potreboval za dokaz ženi, da sem bil pri zdravniku! Stekleničico potrebujem za dokaz, da sem si res tudi nabavil zdravila.»

«A zakaj ste zlili medicino po tleh?»

Pride prijatelj domačin in mu potožim svojo smolo. Kako brezsrčno se mi je smejal! «Vidiš, ker nisi pristavil parole, naše pristno narodne parole.»

Gledam ga debelo in ne vem, kako bi...

«Kadar pozdraviš ponoči, pristavi vedno še 'kršen duš', pa te ne bo nihče nadlegoval,» me je poučil.

Poučen in pripravljen na vse, tudi na tek, grem naslednjega večera svojo staro pot. Bliža se zopet moj strah. Pa se vendar ojunaim: «Dober večer, kršen duš.» Malo sem že pospešil korake, a ni bilo sile. «Dober večer, madona!...» so mi odzdravili. Nisem tekkel, poten sem bil pa kljub temu.

Po večmesečnem bivanju v tistem kraju sem se temu tako privadil, da sem se spozabil in sem zvečer v Ljubljani pozdravil več uglednih dam s to parolo.

«Si slišala? So ein gemeiner Kerl! Menda je pijan...»

Iz te zgodbe se naučimo: Ni vse za vse!

Macafur.

«Čujte, gospod doktor, plačal sem Vam, ker vem, da morate živeti, plačal sem lekarnarju, ker mora tudi lekarnar živeti. Medicino pa sem zлил na tla, ker hočem tudi jaz živeti.»

Enostavno.

Profesor: «Navedel vam bom zanimiv pravni primer: Dve sestri spita vsaka s svojim sinčkom v eni sobi. Ker sta bila otročička enako stara, enako oblečena in si zelo podobna, sta ju služkinji zamenjali in nihče ni vedel, kateri otrok je od prve in kateri otrok od druge sestre. Kako bi vi to zadevo rešili?»

Kandidat: «Gospod profesor, ali veste za gotovo, da sta bila otroka zamenjana?»

Profesor: «Seveda.»

Kandidat: «Potem je to enostavno: otroka se zopet izmenjata, pa je dobro...»

On: «Če se boste poročili z menoj, Vas bom napravil zelo srečno.»

Ona: «Zakaj me pa ne osrečite že kar sedaj?»

Ne razume ga.

Gospod Grme pride k zdravniku:
«Preiščite me in mi povejte, če lahko postanem 90 let star.»

Zdravnik: «Kako živite? Ali mnogo pijete?»

Grme: «Ne.»

Zdravnik: «Ali močno kadite?»

Grme: «Ne.»

Zdravnik: «Ali jeste dosti?»

Grme: «Malo.»

Zdravnik: «Ali se kaj mnogo gibljete v ženski družbi?»

Grme: «Skoro nič.»

Zdravnik: «Dragi mož, če vse to odklanjate, zakaj si pa potem želite tako visoko starost?»

Niso jo vprašali.

Pri poročnem obredu se odreže nevesta s krepkim»: «Ne!»

Župnik (nejevoljen): «To bi bila lahko že prej povedala.»

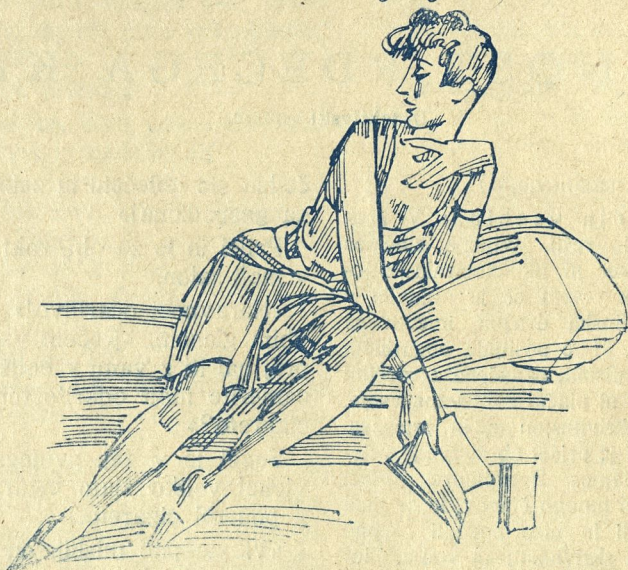
Nevesta (ogorčeno): «Ko ste pa vi prvi, ki me je vprašal...»

NEPOTREBNO VPRAŠANJE.

Ona: «Zakaj lazite že celo uro za menoj?»

On: «Gotovo ne zaradi tega, da bi molil z Vami rožni venec...»

«Ah, kako sem srečna! Imam dobrega moža, ki mi kupuje samo moderne klobuke, in dobro prijateljico, ki nosi vedno lanska pokrivala...»

Podobnost.

V kupeju sedi trgovec Golobin in pričinja razgovor z neznanim gospodom: «Oprostite, da vas nagovorim, toda vi ste naravnost frapantno podobni neki osebi, ki je meni zelo blizu...»

«Prav mogoče.»

«Podobni ste namreč moji ženi. Polnoma ist obraz, naravnost neverjetno ste ji slični — z izjemo brk, seveda.»

«Pa saj jaz nimam brk, gospod.»

«Vi ne, pač pa moja žena...»

Nerodnej.

Miha je sicer čvrst Gorenjec, a napram ženskam je pravcata ovčica. Zaljubljen je, a ne ve, kako bi z ljubeznijo. Nekoč bi bil rad povedal svoji izvoljenki Tilčki, da si jo zaželi za ženo. Sprehajal se je z njo po polju in iskal prilike. Zašla sta tudi na pokopališče in Miha je pokazal žrtvi svojega «gorečega ognja» grobove svoje obitelji.

«Tu počiva moj stari oče,» je pojasnjeval Miha Tilčki, «tu stara mati, tam moj oče. Vsi tu okoli so moji sorodniki. Kaj, gospodična Tilčka, ali ne bi hoteli tudi vi počivati tukaj?»

Slučaj.

Mihona je zadela kap pri kvartanju. Blažon je dobil naročilo, da o žalostni vesti čim previdnejše obvesti Mihonovo ženo.

«Slišite, Mihonka,» je dejal Blažon, ko je stopil v Mihonovo stanovanje, «vaš ta stari je zgubu pri kvartanju tavžend dinarju!»

«Bož žlak naj ga trofi!» se je razjezila Mihonka.

«Mihonka, predstavljajte si slučaj: Bož žlak ga je že trofu...»

V lekarni.

Ponoči ob treh zazvoni nočni zvonček lekarne. Čez četrť ure se pojavi prav tako zaspani kakor besni lekarnar. «Kaj je?»

«Rad bi imel kakšno zanesljivo sredstvo proti motenju prebave. V mojem želodcu ni vse v redu.»

«Neverjetno!» je zmerjal lekarnar. «Baš sredi noči ste me morali dvigniti iz postelje za prazen nič, ko bi vendar kozarec vroče vode opravil isto kakor zdravilo.»

«No, pa hvala lepa za pojasnilo. Bom rajši vzel vročo vodo! Lahko noč!»

SKRIVNOST RDEČEGA KROGA

Detektivski roman.

(VIII. nadaljevanje.)

Dosedanja vsebina: V Toulouseu si je rešil življenje zločinec Lightman, ker ni funkcionirala giljotina. Kmalu potem se je pojavila v Angliji zločinska družba, imenovana Rdeči krog, ki je pošiljala bogatinom izsiljevalna pisma, označena z rdečimi krogi. Kdor ni plačal zahtevane vsote, je bil na skrivnosten način usmrčen. Na ta način je prišel ob življenje veleposestnik James Beardmore. Rdeči krog je imel mnogo članov, ki se med niso poznali in niso poznali osebno niti svojega skrivnostnega vodje. Zločince zasledujeta policijski inspektor Parr in privatni detektiv Yale. Grožnjo Rdečega kroga je prejel tudi Beardmorejev prijatelj veleposestnik Froyant, ki je imel v službi za tajnico mlado, lepo dekle zagonetne preteklosti Talijo Drummondovo, v katero je zaljubljen sin pokojnega Beardmoreja Jack. Talija je gospodarju ukradla zlat kipec Bude in bila zato odpuščena iz službe. Kmalu nato je Talija dobila poziv, naj stopi v službo Rdečega kroga. Talija je ponudbo sprejela in skrivnostni vodja ji je priskrbel nameščenje v Brabazonovi banki. Zagoneten pojav prekupčevalca Marla, znanca umorjenega Beardmoreja, katerega je dan pred umorom hotel na skrivnosten način opozoriti na nevarnost, ki mu je pretila. Marl je izsiljevalec, ki vé za neki Brabazonov zločin in zato od Brabazona vedno izsiljuje denar. Talija, pretkana tatica, krade tudi v Brabazonovi banki. Na sled ji pride njena tovarišica Milly Macroyeva, ki je sama malopridnica ter ima za ljubimca vlomilca Barneta. Z Barnetom je Milly seznanila Talijo ter jo hotela pridobiti za vlom v Marlovo stanovanje. Prilika je bila baš ugodna, ker je Marl povabil lepo Talijo k sebi na dom.

* * *

16.

Talija pri Marlu.

«Torej ste prišli», je rekel Marl, ko se je dvignil, da pozdravi deklico. «Zelo

čedno ste oblečeni in zelo lepi ste, draga gospodična!»

Prijel jo je za obe roki in jo povedel v mali salon.

«Naravnost očarljivo!» je ponavljal s tihim glasom. «Rečem vam, da sem se prej bal iti z vami v boljši lokal. Saj ne zamerite moji odkritosrčnosti? Izvolite cigareto?»

Segel je v žep svojega fraka in izvlekel veliko zlato cigaretno dozo ter ji ponudil cigareto.

«Vi ste pač mislili, da bom prišla k vam v navadni, preprosti oblekci?» se je smehljala Talija in si prižgala cigareto.

«Res sem mislil to, draga gospodična. Imam mnogo zadevnih nesrečnih izkušenj», je pojasnjeval Marl, ko je sedel v naslanjač. «Videl sem, v kako nepriemernih oblekah se lahko pojavijo ženske.»

«Vi imate torej navado, da vabite k sebi na dom mlada in lepa dekleta». Talija je sedla na stol in gledala s polzaprtimi očmi na Marla.

«Kaj,» je dejal Marl, sam s seboj zadovoljen, ter si mel roke, «nisem še tako star, da bi se ne mogel več zabavati v družbi z damami. Vi, vi ste naravnost očarljivi!»

Marl je bil mož z rdečim obrazom, zelo rjavimi lasmi in zelo lepimi zobmi. Danes pa je bil tudi videti prav postaven.

«Najprej bova šla večerjat in potem v gledališče», je rekel. «In potem...» Marl je okleval, «kaj mislite, glede kakšnega malega prigrizka po gledališču?»

«Nikakor ne sprejemem vašega predloga», je odvrnila deklica.

«Malo sadja boste vendar zavžili?» je menil Marl.

«Kje?» je vprašala deklica resno. «Ali ni večina restavracij že zaprta, ko minejo gledališke predstave?»

«Potem se bova morala pač vrniti nazaj sem. Saj menda niste svetohlinka, draga gospodična?»

«Ne baš», je priznala.

«Potem vas pa bom peljal s svojim vozom domov», je nadaljeval.

«Hvala, imam lasten voz», je odvrnila deklica, in Marlove oči so postajale vedno večje. Začel se je najprej počasi smejati, dokler se krohot ni končal v astmatičnem napadu. Končno je izhrkal: «O, vi, mal, hudoben škrat!»

Večer je bil za Talijo zelo zanimiv. Njeno zanimanje se je še povečalo, ko je zapazila v veliki veži vlomilca Flusha Barneta.

Šele po zaključku gledališča, ko sta čakala, da je vratar priklical njun voz, je pokazovala Talija znake oklevanja. Toda zgovorni Feliks Marl je premagal njen odpor in ko je odbila ura poldvanajstih, sta stopila v pred dvorano Marlove hiše. Opazila je takoj, da Marl ni pozvonil svojemu služabniku, nego je odprl vrata z lastnim ključem.

Večerja je bila pripravljena v jedilni sobi.

«Dovolite, da vam pomagam, draga gospodična», je rekel Marl. «Ne bova prav nič potrebovala služabnikov.» Toda Talija je odkimala z glavo.

«Ne morem jesti. Šla bom takoj domov», je rekla.

«Počakajte, počakajte», je prosil Marl. «Rad bi se z vami zabaval še glede vašega šefa. Lahko vam postanem prav koristen pri vaši tvrdki — mislim pri banki, Talija. Kdo vam je dal ime Talija?»

Marl je stopil za njo, da bi, na videz, prijel neko posodo, ki je stala na mizi. Če bi se Talija ne oprostila njegovega prijema, bi jo bil poljubil.

«Najrajši bi šla domov», je rekla Talija.

«Neumnost.» Marl se je jezil in če je bil jezen, je pozabil, da se rad sklicuje na svoje boljše pokolenje. «Sedite!»

Gledala ga je dolgo in zamišljeno, potem se je nenadoma obrnila in stopila k vratom ter pritisnila na kljuko. Vrata so bila zaprta.

«Mislim, da bi bilo bolje, če bi odprli vrata, gospod Marl», je rekla mirno.

«Ne verjamem», se je smejal Marl. «Talija, bodite dobra, ljuba, mlada deklica, kakršno sem si vas predstavljaj.»

«Ne razdiram rada vaših iluzij o svojem značaju», je dejala Talija hladno. «Izvolite odpreti vrata!»

«Gotovo.»

Marl je stopil proti vratom in iskal nekaj v svojem žepu. Preden pa je izvršil svoj namen, je objel deklico. Bil je močan mož, za glavo večji od nje, in njegove velike roke so oklepale deklico kakor klešče.

«Izpustite me», je dejala Talija mirno. Deklica ni izgubila ravnotežja in ni pokazovala niti najmanjšega znaka strahu.

Nenadoma je začutila, kako so njene mišice popustile. Marl je zmagal.

Globoko dihajoč je Marl izpustil upirajočo se deklico.

«Rada bi kaj jedla», je rekla in Marl je žarel od zadovoljnosti.

«No, moja draga gospodična, sedaj ste dobra deklica, ki... Kaj je to?»

Zadnje besede so bile vzklik strahu.

Talija je šla počasi k mizi in vzela ročno torbico. Marl je mislil, da je iskala robec. Namesto tega pa je vzela iz torbice mal, črn, jajčast predmet, iz katerega je z levo roko potegnila malo šivanko in jo vrgla na mizo. Marl je vedel, kaj je to — imel je že mnogo opravka z orožjem in municijo za vojaštvo ter je že videl mnogo Millovih bomb.

«Dajte to proč — ne, ne, vtaknite šivanko nazaj, vi mala neumnica!» je jadikoval.

«Ne bojte se», je rekla hladno. «Imam še eno šivanko v torbici — odprite vrata!»

Njegova roka se je tresla, ko je odpirala ključavnico. Potem se je boječe ozrl po deklici.

«Bomba!» je mrmral in ves trepetajoč sedel.

Talija je počasi prikimala.

«Bomba», je rekla mirno in šla ven, še vedno držeča v rokah smrtonosni jajčasti predmet. Marl ji je sledil do vrat in jih zaprl za njo. Potem se je podal, še vedno trepetajoč, po stopnicah v svojo spalno sobo.

Flush Barnet, ki je stal za neko omaro, je slišal, ko je Marl stopil s svojo

sobo, rožljanje ključa v ključavnici in jek zapaha.

V hiši je bilo popolnoma mirno. Skozi debela vrata Marlove spalnice ni prodrli nikak glas.

Barnet se je priplazil tiho k vratom in prisluškoval. Zazdelo se mu je, da mož govori sam s seboj. Poiskal je na hodniku malo hrastovo mizo in jo postavil k ventilatorju. Skozi ventilator je videl v sobo. Marl je stopal na videz zelo vznemirjen v sami srajci po sobi sem in tja. Naenkrat je zaslišal neki šum. Hitro je stopil z mize in šel po hodniku k stopnišču.

Veža spodaj je bila temna in Barnet je bolj čutil, nego videl neznano osebo na stopnicah. Morda je služabnik, je mislil Barnet ter se splazil do konca hod-

RAZGOVOR NA OTROŠKI MAŠKERADI.

«Milica, ali zna tvoj bratec že govoriti?»
«Saj mu ni treba. On samo malo zakriči in dobi vse, kar hoče...»

nika, kjer je čakal. Čez nekaj časa se je vrnil k Marlovi spalnici. Nato si je ogledal mirno vso notranjost ter sklenil vlomiti v malo blagajno v knjižnici, kajti v Marlovo sobo ni mogel priti.

Odpiranje blagajne je trajalo dve polni uri, čeprav je imel s seboj najboljše vlomilsko orodje. Toda v blagajni ni našel velike vsote. Noč se je hitro bližala koncu. Zdeval je vlomilsko orodje v en žep, v drugega pa je vtaknil plen. Potem se je vrnil zopet po stopnicah nazaj k Marlovi spalnici. Iz sobe ni bilo čuti glasu. Hotel je pogledati skozi ključavnico, a je bil ključ v njej. Morda ima Marl denar v obleki, je ugibal.

Barnet je šel tiho skozi pred dvorano in k stranskim vratom, kjer je pustil svoje čevlje, kajti ves čas je hodil po hiši okrog samo v nogavicah. Pri teh vratih je pustil tudi svoj plašč in cilen der, kajti nosil je frak. Splazil se je po skritem hodniku k vratom, ki vodijo na vrt pred Marlovo hišo. Prišel je v vrt in njegova roka je baš hotela odpreti vrtna vrata, ko se ga je nenadoma nekdo dotaknil. Barnet se je hitro obrnil.

«Počakajte, Flush Barnet, jaz bi vas potreboval», je rekel znan glas.

«Policijski inšpektor Parr!» je vzkliknil zmedeni Barnet, zaklel in skočil čez ograjo. Toda trije stražniki, ki so čakali nanj na cesti, so ga krepko prijeeli ter odvedli na policijsko stražnico.

Med tem je sam na svojo roko napravil Parr preiskavo v hiši. Od enega detektivov spremljan je šel skozi pred dvorano hiše in po stopnicah gor.

«To je najbrž edina soba, ki se uporablja», je rekel in potrkal na vrata.

Odgovora ni bilo.

«Poskusite poklicati služinčad», je dejal Parr detektivu.

Toda detektiv se je vrnil s čudnim poročilom, da v hiši ni nobenega služabnika.

«Tu je nekdo notri», je dejal stari inšpektor in posvetil s svojo žepno svetiljko po hodniku. Zagledal je mizo in z brzino, ki bi je od njegove starosti ne bilo pričakovati, je skočil Parr nanjo in pogledal skozi ventilator v Marlovo spalnico.

Nekdo spi v sobi», je rekel. «Hej! Zbudite se!» Toda nihče se ni ganil.

Tudi na razbijanje po vratih ni bilo odgovora.

«Pojdite dol in poiščite kakšno sekiro. Midva bova v sobo vdrla», je rekel Parr. «Vsa ta zadeva mi ne ugaja.»

Sekire nista našla, pač pa kladivo.

«Ali lahko malo posvetite semkaj, gospod Parr?» je vprašal detektiv in inšpektor je pomolil svetiljko k vratom. Vrata so bila bela — z izjemo rdečega kroga, ki ga je nekdo pritisnil na belino z gumjasto štipaljkico.

«Vlomite vrata», je rekel Parr in težko dihal.

Pet minut sta razbijala s kladivom po vratih, preden sta napravila luknjo skozenj. Mož, ki je spal v sobi, se še vedno ni prebudil.

Parr je segel z roko skozi luknjo in obrnil ključ. Nato je odpahnil zapah. Luč je v sobi še gorela in metala žarke na moža v postelji, ki je s trpkim smehljanjem na obrazu in mrtev ležal na hrbtu.

17.

Milni mehurji.

Bilo je pozno po polnoči, ko je detektiv Derrick Yale sedel v svoji mali, lepi pisarni — stanoval je v stanovanju, iz katerega se je videlo daleč v park. Tedaj je potrkal Parr na vrata in Yale je vstal, da odpre gostu vrata.

Parr mu je povedal ves dogodek.

«Zakaj me niste prej obvestili in vzeli s seboj?» je vprašal Yale očitajoče in se potem smejal. «Kako je mogel morilec ulti? Pravite, da ste hišo stražili celi dve uri. Ali je deklica prišla iz hiše?»

«Gotovo. Prišla je ven in se odpeljala domov.»

«Ali ni šel nihče drugi v hišo?»

«Na to ne bi prisegel», je rekel Parr. «Kdorkoli je bil v hiši, je bil tam še dolgo časa prej, preden se je Marl vrnil iz gledališča. Odkril sem, da ima hiša še en izhod skozi garažo zadaj. Če rečem, da je bila hiša zastražena, ni to točno, zakaj zadaj za hišo je pot skozi vrt. Za to pot nisem vedel. Niti slutil nisem, da je tam vrt. Nečvomo je zločinec ušel skozi garažna vrata.»

«Ali sumite deklico?»

Parr je odmajal z glavo.

«Zakaj ste prav za prav zastražili Marlovo hišo?» je vprašal Yale resno.

«Ker je bil Marl od policije opazovan, odkar se je vrnil od Beardmoreja v London», je rekel Parr. «Posebno še, ko sem odkril, da je on pisal svarilno pismo staremu Beardmoreju. Od tistega pisma sem našel košček —»

«Marl?» je rekel Yale.

Inšpektor Parr je prikimal.

«Ne vem, kaj se je odigralo med stariim Beardmorejem in Marlom. Ne vem, kaj je dan pred umorom Beardmoreja privedlo Marla v njegovo hišo. Skušal sem to ugotoviti. Vi se spominjate, da se je Marla, ko je prišel na obisk v hišo, nenadoma lotila pravcata panika.»

VRAŽARICA.

Nevesta: «Včeraj mi je vražarica prerokovala, da se bova udeležila črno-bele redute.»

Ženin: «V redu! Samo prosim te, da greš še enkrat k njej in jo vprašaš, kje bi mogel dobiti potreben denar ...»

«Spominjam se», je pritrdil Yale. «Jack Beardmore mi je pripovedoval o tem. In sedaj?»

«Marl ni maral ostati v hiši ter je rekel, da se hoče vrniti nazaj v London», je nadaljeval Parr. «V resnici pa se je peljal samo do Kingsidea, postaje, ki je oddaljena od Beardmorejevega posestva samo osem ali devet milj. Marl je tam poslal svojo ročno torbo v London, sam pa se je peš vrnil nazaj proti Beardmorejevemu posestvu. On je bil najbrž tista oseba, ki jo je morilec videl tisto noč v gozdu. Zakaj se je pač vrnil, če je bil prej tako prestrašen, da je bežal proč? Zakaj je pisal tisto svarilno pismo, ki ga je gotovo oddal na pošto tekom noči, ker bi vendar lahko Jamesu Beardmoreju vse to povedal ustno?»

Nastal je dolg molk.

«Kako je bil Marl umorjen?» je vprašal Yale.

Parr je mignil z glavo.

«To mi je skrivnost. Morilec nikakor ni mogel priti v sobo. Jaz sem se za-

baval s Flushom Barnetom — ta ne ve ničesar o umoru. Barnet priznava, da je hotel Marla izropati. Rekel je, da je slišal, kako se je nekdo premikal po hiši, pa se je Barnet, seveda, skril. Povedal je tudi, da je slišal čuden, sikajoč šum, kakor bi uhajal zrak iz kakšne cevi. Druga posebnost je bil okrogel, vlažen madež, ki smo ga našli na blazini, samo nekaj centimetrov proč od roke mrtvega moža. Najprej sem mislil, da je bil to znak Rdečega kroga, a potem sem odkril še en tak madež na odeji. Zdravnik ni mogel ugotoviti vzroka smrti, toda povod zločinca je jasen. Kakor je izpovedal Marlov bankir — govoril sem pravkar telefonično z Brabazonom — je Marl dvignil včeraj veliko vsoto v banki. Brabazon je res končal posle z Marlom. Mož sta se zaradi nečesa prepirala. Blagajno v knjižnici je, seveda, odprl Barnet, ki pa je našel v njej samo neznamenit plen. Toda kdo je vzel Marlu denar?»

(Dalje).

V RAJU.

On «Midva živiva kakor v raju.»

Ona: «Zakaj?»

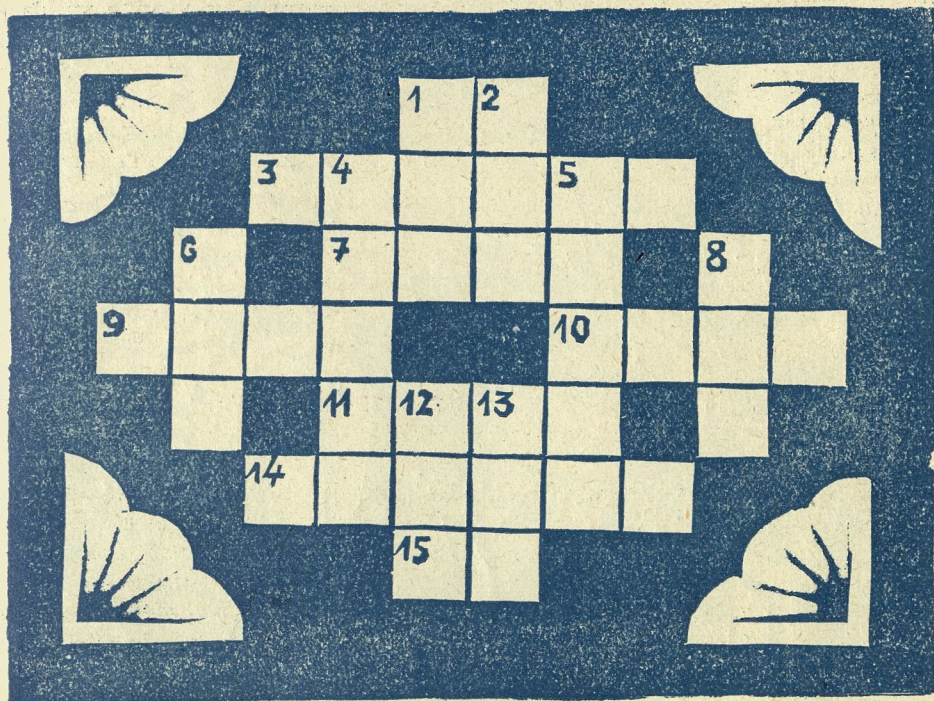
On: «Ker nimava nikdar ničesar obteči...»

Razlika.

«Ali veste razliko med čevljem, nogavico in ljubimcem?»

«Čevlji sega do gležnjev, nogavica do kolena, kar se pa ljubimca tiče, že sam ve, kako daleč sme iti...»

Vodoravno: 2 kratice pri podpisih, 3 naše morje, 7 jajčece vodnih živali, 9 arabska kava, 10 borzni izraz, 11 slovansko žensko ime, 14 predmet, ki se ga boji poredna deca, 15 kratice pri pisanju datuma.

Navpično: 1 pojav pri solncu in mesecu, 2 stara beseda zlasti za svatbeno zabavo, 4 starorimska boginja, 5 znani slovenski slikar, 6 ptica, 8 doba s tujo besedo, 12 nižji glas pri ženskah, 13 posledica ognja.

Rešitev zadnje križanke. Vodoravno: 2 sani, 5 Neža, 6 Vera, 8 od, 9 Krka, 12 as, 13 ar, 14 mi, 16 Ikar, 18 se, 19 adut, 20 obrt, 21 atek. — Navpično: 1 led, 2 sak, 3 Iva, 4 ura, 5 norma, 7 asket, 10 rak, 11 kra, 15 Ida, 16 Ita, 17 rok, 18 Srb.

Naročajte „Skovirja“!

Čitajte in naročajte

„POSREDOVALCA“

list za trgovske in zasebnokupčijske ponudbe, realitetni promet, licitacije in dobave.

Naročnina Din 20— za celo leto.

Izhaja mesečno. Razpošilja se vsem gostilnam, restavracijam in kavarnam brezplačno.

Inseriranje v „Posredovalcu“ je najuspešnejše. Uprava lista „Posredovalec“, Ljubljana, Sv. Petra cesta 18.

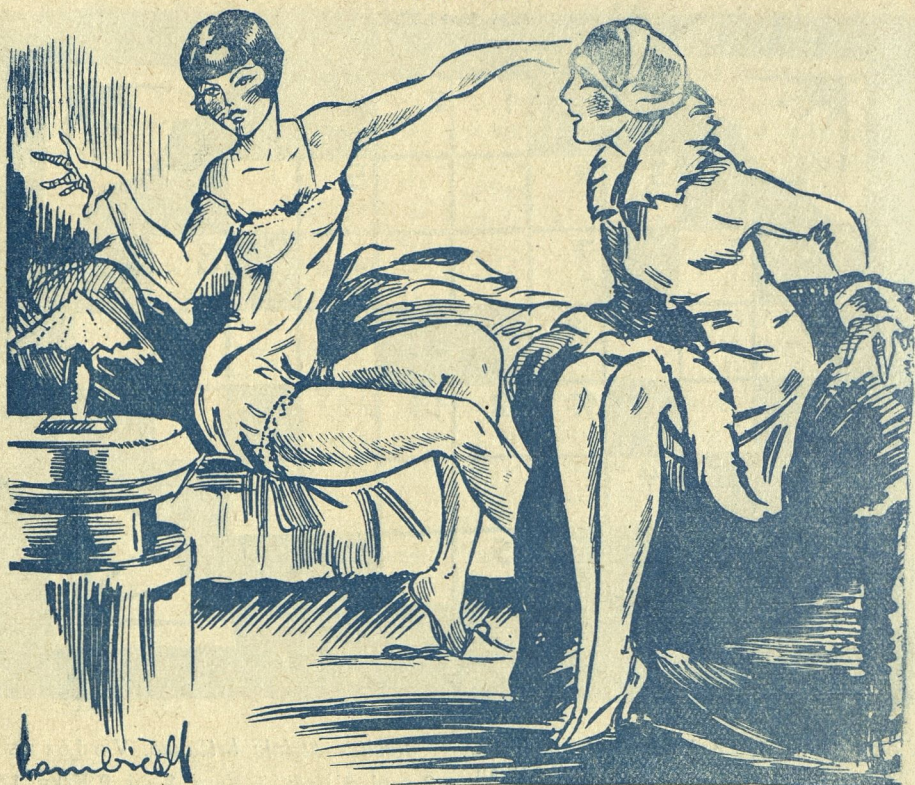
KLIŠEJE

VSEH VRST, ČRTNE IN AVTOTIPIJE, IZDELUJE PO PREDLOŽENIH RISBAH, PEROPISIH IN SLIKAH ZA NAVADEN TISK ALI ZA FINEJŠO IZVEDBO V ENI ALI VEČ BARBAH TOČNO PO NAROČILU IN V NAJKRAJŠEM ČASU PO NIZKIH CENAH

JUGOGRAFIKA, Ljubljana

tiskovna in založna družba z o. z.

SV. PETRA NASIP štev. 23.

«Če bi le vedela, da me Branko res ljubi...»

«To se razume, on te ima zelo rad... Zakaj pa naj bi prav pri tebi napravil izjemo?»

Jecljavec.

Pri cirkuškem ravnatelju se javi mlad možak, ki bi rad stopil v službo pri cirkusu, ter se predstavi: Ma-ma-ma-tevž Č-čme-čmerika.»

«Dobro, dobro! Torej Matevž Čmerika. Kaj znate?»

«S tre-trebuhom z-znam go-govoriti.»

«Prav dobro. Baš mi manjka tak človek», se razveseli ravnatelj. «Vendar mi dovolite poprej še eno vprašanje: Ali tudi s trebuhom jecljate?»

Čudna zadeva.

Gospa Urša je v moževem spremstvu posetila vražarico.

«Koliko otrok bova dobila?», je vprašala Urša prerokinjo.

«Vi štiri, milostiva,» je razlagala vražarica iz kart, «vaš soprog pa enega...»

Ni čudno.

Rezika iz Ljubljane je na odmoru na deželi in opazuje na polju kmete, ki sadijo krompir. Pri prvi priliki piše domov staršem: «Ni čudno, da v Ljubljani vedno tako primanjkuje krompirja, saj ga kmetje skrivajo v zemljo...»

Otrok.

«Mamica, glej, tisti mož tam nima las!»

«Tiho, tiho, Milanček, da ne bo slišal!»

«Kaj mož sam še ne ve tega?»

Moderna služkinja.

Gospodinja: «Ali znate ravnati z otroki?»

Služkinja (nova): «Ne, milostiva, služila sem vedno le pri finih ljudeh...»